

במדינה

(המשך מעמוד 6)

ישראל מידע בעל חשיבות עצומה, שהשתרע במרוצת השנים על אלפי עמודים. המידע הזה הוא שאיפשר לצה"ל להפציץ את מישורי אש"ף בתוניסיה, וזהה המיפעלים העיראקיים והסוריים המ" ייצרים גאזים רעילים, חשף לעיני ישראל את התוכנית הגרעינית של פאקיסטאן, ועוד ועוד — כל אלה פריטי מידע חשובים ביותר, שהצטברו בורעות המודיעין האמריקאיות.

תורות לסיווג הביטחוני הגבוה, וזכותו לעיין וגם להוציא ולקחת עימו מיסמכים סודיים ביותר, יכול היה פ"ר לארד להעביר לישראל את כל המידע האמריקאי, שהאמריקאים עצמם לא העבירו לישראל.

ברור כי מידע זה לא יכול היה לבוא יש מאין. כפי שמגלה בליצד, סבורים האמריקאים כי ראשי ישראל היו צרי

היא יוזמה מדינית גדולה כסיכסוך הישראלי-ערבי, שבו השיג ג'ימי קארטר לשעתו את הישגו הגדול. הם רוצים ליצור רושם של פעילות, משאומתן, תזוזה, "מומנטום".

הרעיון של הוועידה הבינלאומית מתאים מאוד לכך. הוא מאפשר דינונים, ביקורים, מסעות-דילוגים, הכרות — הכל כדי "להכין" את הוועידה הבינלאומית, ובלי כל צורך לכנס אותה באמת.

ניצרת-בטחון. כעניין זה יש תמימות-דעים גמורה בין האמריקאים ופרס. לא אלה ולא זה רוצים לכנס את הוועידה באמת.

הם רוצים להשתמש ברעיון של הוועידה כדי ליצור מראית-עין של פעי-

ג'ידנתן ואן פולארד מדוע הם היו דרושים?

כים לדעת כי פועל כאן מרגל ישראלי בכיר. אחרת, איך הגיע המידע הזה לישראל?

בעל-ברית מוזר. כל זה יכול להביך את יצחק שמיר בביקורו הנוכחי בארצות-הברית. הטענה כי איזשהו מרגל ישראלי מתוסכל הפעיל על דעת עצמו איזשהו סוכן מקומי קטן שוב אינה מספקת.

אולם שמיר יכול להפוך גם את הק" ערה על פיה. הוא יכול לשאול: מדוע היה בכלל צורך ברבי-מרגלים כמו פר לארד בארצות הברית?

ישראל משרתת את השרותים החשאיים של ארצות-הברית בכל רחבי העולם. לפי הפירסומים הרבים בחו"ל, פועלת ישראל בשיתוף-הדוק עם הסי- איי-אי בארצות רבות. פקיד-לשעבר של המועצה האמריקאית לביטחון לאומי גילה כי ישראל פעלה בשרותו לחיזוק שכירי-החרב השחורים, הלווד מים בממשלת-אנגולה. כפרשת-איראן התגלה כי ישראל פועלת למען ארצות-הברית לחיזוק הקונטרס, הל"ר חמים בממשלת ניקראגואה.

תמורת כל אלה, יכלה ישראל לדרוש שהאמריקאים יעמידו לרשותה אוטומטית את כל המידע החיוני הני אסף עליהם, הנוגע במישורן לביטחון ישראל. נראה כי הדבר לא נעשה. לכן היה צורך באיש כמו פולארד.

באחד המיטמכים במישפט פולארד טוען שר-הביטחון האמריקאי, במידה רבה של צניעות, שארצות-הברית הת" כוונה להתמקח עם ישראל על המידע הזה. ישראל לא היתה מעוניינת, מפני שכבר השיגה אותו באמצעות פולארד. כל זה נשמע מוזר בשבוע שבו הכריזה ארצות-הברית על ישראל כעל "בעלת-ברית שאינה חברה בנאט"ו" — ברומה ליפאן, אוסטרליה, קוריאה הדרומית, מצרית ועוד.

איזה מין בעל-ברית הוא זה, המונע משותפו מידע שהוא חיוני לביטחוננו?

לות למען השלום, מבלי להיכנס להרה- פתקה המסוכנת של הוועידה עצמה. לכן מעמידים האמריקאים, כמו פרס, תנאים שאיש בעולם הערבי או במוסקווה לא יוכל לקבלם: ועידה בלי אש"ף, כינון יחסים דיפלומטיים בין מוסקווה לירושלים, פתיחת השערים להגירת היהודים מברית-המועצות, ועידה שלא תוכל לקבל החלטות, ועי" דה שתהיה רק מיטריה למשאומתן ישיר, ועוד ועוד (ראה יומן איש"ל). כל אחד מהתנאים האלה הוא ניצרת- ביטחון, שתמנע את הצורך לכנס את הוועידה.

כחשבון הסופי אין הברל אמיתי בין פרס ושמיר, שולץ ורגן; אף אחד אינו רוצה בוועידת שלום בינלאומית לפי הדגם המקובל על הערבים.

ריגול

גדול המרגלים

מדוע היה ג'ידנתן פולארד צריך לגנוב את הסודות, שהיו דרושים לביטחון ישראל?

אין שום דמיון בין ג'ידנתן פולארד ובין דויד בלס. הם שונים לגמרי מבחינת סוג העבירות המיוחסות להם, מוצאם ואופיים. אך יש להם דבר אחד משותף: הם יושבים ככלא וזוממים לקנות את חרותם תמורת גילויים.

גילוייו של בלס כבר החרידו את צמרת מיפלת-העבודה. גילוייו של פולארד

מידע חיוני. באמצעות העיתונאי הישראלי זאב ("וולף") בליצד, היושב בארצות-הברית, פירסם השבוע פר לארד בעיתונות האמריקאית גילויים מדהימים. עד כה הצטייר פולארד כמרגל קטן, מופרע, שהעביר למפעיליו פורקיה-עול. מידע בלתי-חשוב, והביך את ממשלת ישראל.

עתה מצטיינת תמונה לגמרי אחרת. מסתבר כי פולארד העביר לממשלת-

היכן השחקנים הראשיים?

המונח "פרשת גינדי" מזכיר מאורעות כמו התאבדותו של הקבלן אברהם גינדי בחודש יוני אשתקד, והיעלמותם המיסתורית של משה ויגאל גינדי מהארץ.

מודעה שפירסמו האחים הנעדרים בספטמבר 1985 רק הגבירה את חוסר-הבהירות סביב הפרשה: "לאור הפירסומים השונים בכלי-התיקשורת, שהציגו אותנו כמעורבים במרשית שאין לנו קשר אליהן, ולאור השמועות והסברות שהודבקו לנו ללא אחיזה ובסיס במציאות, הוצע לנו על-ידי פרקליטנו, שהם מעורבי-הדין הטובים בארץ, ועל-ידי ידידנו, שלא להגיע עתה, עד שיוגרו הרוחות ועד שהשכל הישר יחזור".

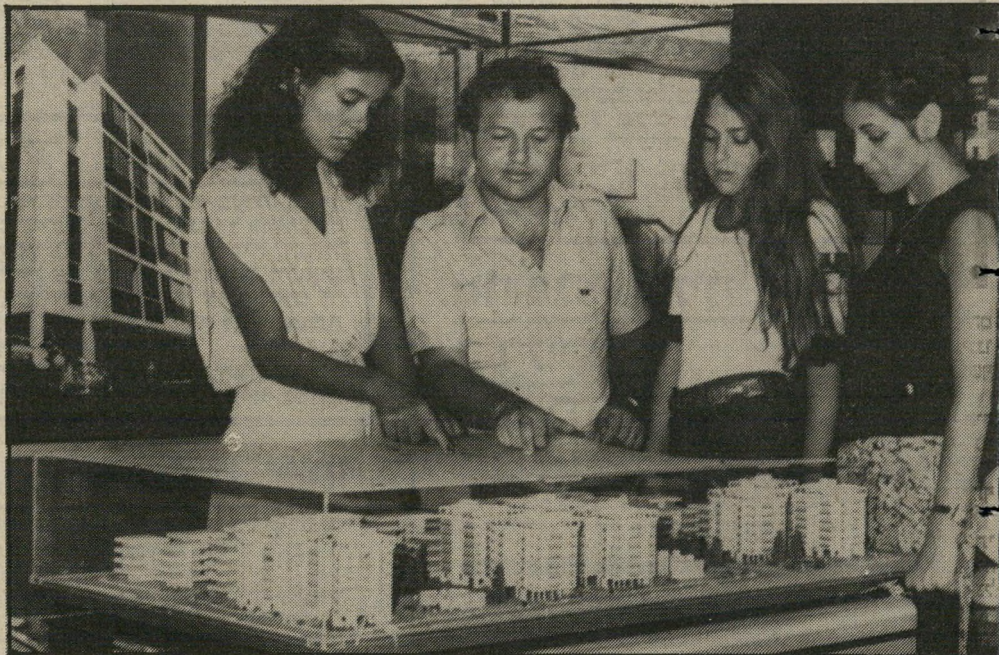
"הרוחות" — הכוונה היתה להתמוצותה של פרשת-הקרקעות. שאימה אז לפרק את ממשלת-האחדות-הלאומית.

הסרגדיה של מישפחת גינדי, והעניין הרכילותי בקורותיה, אומנם מיקדו אליה את הזקורים, אולם הקבלנים למישפחת גינדי הם רק שחקני-מישנה זוטרים בפרשה שגרמה למעצרו של אבי צור וקלוד מלכה. עוזריו של מיכאל דקל, סגן-שר מטעם הליכוד, הפרשה הביאה את יצחק שמיר כראש-ממשלה אל דוכן העידים, לראשונה בתולדות המדינה, ובקרב עיניו גם דקל.

לפתע דעכה לה בדרך לא מובנת. בעוד שהפוליטיקאים, השחקנים הראשיים, נחלצו באלגנטיות מאי-הנעימות הכרוכה בפרשה, היו האחים גינדי לכתובת לאותם האזרחים, ששילמו ממייטב כספם עבור דירות מעבר לקו-הירוק, בעיקבות מסעי-פירסומת חסרי-תקדים, והסתבר כי רומן.

הונאת הלקוחות נגרמה. לפי טענת הגינדים, על-ידי מדיניות שהנפיקה אישורי-בנייה, ובשלב מסוים השתנתה ולא איפשרה לאחים לקיים את התחייבויותיהם כלפי לקוחותיהם הרגועים. אין הוכחות לכך שהאחים גינדי תרמו בספים לליכוד ושזכו על פן, להיות-ריבנייה וליחס מועדף.

בני מישפחת גינדי הם אולי סיפור טוב: נעצרים, נעדרים, חוזרים, נחקרים, מסתגרים באסנום. אולם הם רק קצה השוליים של הסיפור האמיתי — סיפורם של מי שאינם נחקרים, חוזרים ומסתגרים. אלא יושבים, בלתי-נפגעים, במרומי השלטון ומנהלים את ענייני המדינה.

אברהם גינדי ז"ל טראומה מישפחתית

קיבורו של אברהם גינדי הם לא היו בהלוויה

להתייחד עם כאבם, ואולי כדי לכפר על העדרם מהלווייתו. חוץ מזה מצבירוחם שפיר, והם חשים שהם בדרך הנכונה להשבת כבודה האבוד של מישפחת גינדי.

בעל עוצמה ריגשית רבה. במישפחה מסבירים, כי רווקא מה שבשר את אבי רהם היה חשיפתו בתיקשורת, וגלי האהדה כלפיו. הוא חש שאינו עומד בציפיות הגבוהות של הציבור ממנו. הוא חש שהמוניטין שלו, כאיש-עסקים אמין, פוחד והולך, כך גם הכבוד. הכבוד — זוהי מילת-מפתח במישפחה גינדי, שבניה הם סלף-מיידרמן אחר-אחד.

אחד מכנייה-משפחה פתח עימי את השיחה במנוח "כבוד", זה העיקר בחי"ים, העכיר לי מסר.

ההחלטה שלהם שלא להיפגש עם נציגי התקשורת — לא "לציטוט" ולא "שלא לציטוט" — היא מוחלטת. כל הלאה ציטוט שהופעל עליהם באחרונה, נדחו בתקיפותם מחייבותם זה לזה ולמוסד המישפחה מרחפת מעל לכל. גם לצורך הכנתה של כתבה זאת הפגישה עם נציגות של המישפחה, הפעלת ליחס אדירים.

ליגאל ולמשה רווקא יש הרבה מה לומר, בייחוד על יחסה של התיקשורת כלפיהם. ציטוטים בשמם, פירסומים כאילו נמלטו מהארץ, ופירסומים על אחיהם, כגון הידעה כאילו תרם כספים לליכוד, או כאילו הם נחשדים בכך, לא השאירו אותם אדישים.

כיום משתדלים בני מישפחת-גינדי שלא לקרוא ולהאזין לכל מה שנכתב ונאמר עליהם. הם גם שקלו צעדים מישפחתיים. אך בעיקר הם רוצים לשוב ולחיות חיי-שיגרה באלמוניות, ככל האפשר.

אותם יגאל ומשה, שפירסמו את שמוניהם באותיות קידוש-לבנה על גבי שלטים מאירי-עיניים ברחביה-ארץ, החליטו להוריד פרופיל. הפירסום שלהם ושל אחיהם המנוח, כך הם

מכנים כיום, עלה להם ביוקר. יגאל שב למישרו יום אחרי שנחת בארץ. לדברי המישפחה, הוא כבר הספיק להסיר את בעיות החברה שלו עם שילטונות מסההכנסה.

עליה לקבר רבוניהם של יגאל ומשה הופי קדו במישפחה בהסכמתם, מרגע בואם ארצה.

כתחילת השבוע שעבר נחקר יגאל במשך כמה שעות במישפחה. החקירה, מספרים במישפחה גינדי, היתה שיגי רתית ביותר. אפילו לפרקליטו, ליבאי, לא שילפן כסיומה. אין הם יודעים אם יוזמן יגאל שנית לחקירה.

משה עדיין לא נחקר. האחים מנסים לבלות עד כמה שיותר שעות בחברת הוריהם. בימי שבת ניתן למצוא את בנייה-משפחה מלוככים שם, אם כי "לעולם זה לא ישוב להיות כפי שזוה היה. חסר משהו כזה גדול" אמר לי אחד מהם, בכאב על אבדנו של אברהם. איזכור שמו של אברהם יוצר עומס